

ASALTUL ASUPRA MINISTERULUI DE INTERNE.

Cu o zi înainte de atacul de la Malaxa, pe 18 Feb. Gheorghiu Dej însoțit de Chivu Stoica și o delegație de muncitori CFR de la Grivita au mers la Craiova unde la sediul partidului comunist s-au adus camioane cu arme și grenade pregătind ocuparea prefecturii. Paralel, ministru Gh. Nicolau cu Constantin Agiu s-au dus ^{la} Colonelul Constantin Checiulescu comandantul Corpului 7 Teritorial cerându-i să retragă trupele din Prefectură și cu armata să se alăture F. N.D.-ului, iar în caz contrar amenințându-l cu judecarea de către popor.

Scenariul unei lovituri de stat se contura acum din oră în oră. Vestile sosite din Oltenia, Dobrogea și mai ales Maramureș și Moldova unde dominația rusească era făcise, arătau că se instaură se anarhia sub pretextul nemulțumirilor țărănești pentru pământ. Mai târziu aveam să aflăm din documente, că Tătăreanu ducându-se la Ambasada sovietică și întrebând de consilierul sovietic Pavlov care este părerea lui în ceea ce privește problema democrației și epurării aparatului de stat de elementele fasciste, a răspuns cu cinișmul ce-l caracteriza: problema poate fi rezolvată în două ore, pe o parte îi vom băga la pușcărie, pe alții îi lichidăm, pe alții deportăm.

Curat neamestec rusec în problemele românești!

Din Raportul adresat de reprezentantul american în Comisia Aliată de Control vom afla că scopul Rusiei era de transformarea României ^{în} provincie rusească... și se stia că pe 23 Feb. sosise la București o grupă teroristă condusă de Bogdenco însoțit de 80 indivizi care au fost cazați în strada N. Filipescu. Misiunea lor era de a se subordona ordinelor Anei Pauker, Lia Orstein, Constantin Doncea, Vasile Luca, C. Agiu și Horvat, creind o atmosferă de incertitudine, folosindu-se chiar crime asupra unor membrii marcanti români din guvern sau opoziție pentru a înlesni intervenția directă a poliției și armatei ruse.

Ziua aleasă era 24 Feb. 1944 când se programase adunarea din Pia-

ta Natiunii unde urma să se ceară guvern FND.

Radiu Moscova începe emisiunea anunțând că la București și în alte orașe din România muncitorii începuseră mari manifestări ale FND-ului. Când comunicau aceste informații, muncitorii din România, unii nici nu se sculaseră. Dar nu spuneau că la acea oră agitatorii comunisti se aprovizionau cu arme și se îndreptau spre fabrici unde până la orele 10 au distribuit, se zice, 45.000 pistoale la muncitori, cu o rezervă de 200 cartuse la fiecare, și consemnul NKVD-istilor ^{erau} ca să se folosească numai la comandă. Prima informație despre înarmare a venit de la Fabrica "Semănătoarea". Ea a ajuns și la Ministerul de Interne unde de o săptămână se luaseră măsuri de apărare și se pusese la dispoziție 100 ostași cu 3 căpitani sub comanda lui Al. Teodorescu și ^a procurorul ^{militar} (Florea Olteanu).

(O remarcă foarte importantă: relatările petrecute în acea zi au fost făcute și înregistrate de Ioana Boca (de la Alianța civică) în fața lui Romulus Rusan și Cicerone Ionitoiu).

Fusese aleasă această zi ^{de 24 Februarie} (pentru că, fiind sărbătorirea -Zilei Armatei sovietice- s'a urmărit ca în timp ce avea loc banchetul de la Cercul militar unde trebuia să fie și generalul Rădescu (care era bolnav și dormea în minister), muncitorii organizați să ocupe Ministerul.

Nu s'a reușit scoaterea generalului și banchetul de la Cercul militar s'a desfășurat fără prea mare entuziasm.

Studentii erau la cursuri și noi național tărănistii fusesem sfătuiți să evităm centrul Capitalei.

Asa că la dus spre facultăți și întoarcerea de la cantină am circulat în tramvaie ale căror vagoane erau împodobite cu fel de fel de lozinci prin care se cerea Guvern FND, Jos Rădescu, Jos reacțiunea în frunte cu Maniu și Brătianu, Pământ pentru țărani...

Spre prânz din toate colțurile Capitalei se îndreptau grupuri de muncitori spre Piața Natiunii, vreo 30.000 după datele Prefecturii Capitalei, la care se adăugau 40 camioane cu fenedisti veniți

de pe valea Prahovei, circa 150 membrii ^{ex} Apărării Patriotice din Dâmbovita, alți 100 muncitori de la Arsenalul Armatei din Târgovis-
te și ceva țărani din jurul Capitalei. Dar după organizatorii FND,
numărul era de o jumătate de milion. Metodă comunistă de exagerare.

Pe la orele 15, fără cei de la Cercul militar, a fost deschis mi-
tingul de profesorul Dumitru Bagdasar, urmat ~~de~~ un anume Popo-
vici din tineretul progresist, apoi Anton Alexandrescu, care plecase
de 24 ore din PNT, preotul Moșoaia le-a dat binecuvântarea și după
vorbele unui țăran și ale unui ostaș, a încheiat manifestatia Teo-
hari Georgescu, cu o ură demențială contra generalului Rădescu, în-
demnând să nu mai aștepte alegerile și venirea a două milioane de
Moldoveni care să-l gonească pe Rădescu, sau sosirea Natiunilor Uni-
nite să-l ia de guler, ci să pornească ei, acum, l-a acțiune și să-
răstoarne, dând comanda la Palat.

Din Coloana care a trecut pe ^{colega} Victoriei s-au tras câteva focuri
de armă în Prefectura Poliției Capitalei și după ce au trecut de
Cercul Militar, în dreptul palatului Telefoanelor s'a desprins un ~~anume~~
Alfred Moisescu și a spart geamul, intrând și înjunghiind pe capora-
ralul Marin Dumitru (care era în post). A fost prins și predat unei
patrule NKVD care "întâmplător" era pe acolo și care l-a eliberat.

Procurorul Florea Olteanu care urărea totul de la Ministerul de
Interne a văzut o învălmășeală în jurul statuii Regelui Carol I.

Pe la ora 17 Piața Palatului Regal, între Kretulescu și Ministe-
rul de Interne, era aproape plină. Alt grup își făcuse apariția prin
strada Wilson, în timp ce alții veneau dinspre biserica Boteanu.

Cam pe la 17,30 din blocul Ilfov s'a tras cu automate în Minis-
ter, chiar în cabinetul generalului N. Rădescu. Din multime "presupu-
nându-se că s'a tras din Minister, s'a răspuns cu foc de revolver,
tot spre Minister. Lumea speriată a început să fugă în toate direc-
țiile. Unii au pornit spre Wilson, dar de acolo ~~au~~ încercat alți
pregătiti ca să pătrundă în Minister.

Paralel s'a început să se tragă din str. Boteanu, gloanțele lăsând urme în pereții Ministerului.

Lumea a început să fugă și să arunce plancartele.

În minister se iscuse o oarecare panică după ce se spărseseră geamurile și unuia îi venise rău. În fața Ministerului, în mijlocul gărzii, magistratul Florea Olteanu ordona să se tragă, avertisment numai în sus, în caz că se depășesc plăcile avertizoare cu OPRITI.

Generalul Rădescu a ordonat expertiza gloanțelor din Cabinetul lui și foarte curând s'a dovedit că erau de proveniență sovietică. Cei foarte puțini care rămăseseră, erau adunați în jurul unei platforme așezate special în fața Palatului, într'un unghi mort față de eventualul tir de la Minister, și de unde Gheorghiu Dej și Pătrășcanu îl făceau criminal pe general și cerea ficăruia să se considere soldat pentru instalarea guvernului FND.

S'a dovedit că Emil Bodnăraș era pregătit, cu formațiunile patriotice să ocupe cu forța Președinția Consiliului de Ministrii, Ministerul de Interne, Poliția Capitalei, Radio și Telefoanele.

Că totul era orchestrat de Moscova o dovedește și faptul că în același timp se începea ocuparea prefecturilor de la Craiova, Caracal și Brașov, iar contraamiralul Bogdenco transmitea la ora 17,15 lui I.A. Văsinschi că se deschisese focul asupra demonstranților care au răspuns și ei, cu foc...

RIPOSTA ÎMPOTRIVA MARSEVIEI COMUNISTE.

În aceea după amiază eram la Căminul Venus când am auzit focuri de armă în Centrul Capitalei. Câțiva colegi, vreo 10-15 ne-am hotărât să mergem să vedem ce se petrece. Am plecat pe jos fiindcă tramvaiele nu mai circula. Când am ajuns la podul Izvor am întâlnit muncitori și mai ales femei, unele cu pantofii în mână, fugind și drăcuiind că au fost duse să le împuște la Piața Palatului. Cu cât mergeam spre Cercul militar cu atât numărul celor întâlniți creștea lăsând impresia că se merge spre o nouă manifestație, și înaintam cu greu înfruntând puhoiul ce venea spre noi. Am ajuns în fața Palatului Regal de unde demonstranții dispăruseră și se călca numai pe lozi

zinci, fie din placaj, fie din pânză ^{cu} sute de figuri de bărboși.

Au început să apră ^{cu} colegii de la căminele "Vasiliu Bolnavu" și "Stănescu" din apropierea Ministerului de Interne și a Palatului regal, precum și diferite persoane care au îngroșat rândurile și spontan au început să strige Trăiască regele și Rădescu și ordinea. Cred că trecuse de ora 18 și cineva a avut ideea să se meargă la Statuia Brătianu și la a lui Mihai Viteazu. Numărul depășise 500, îngroșându-se coloana. Când am ajuns la Bulevard, cam prin dreptul Arhitecturii era o inscripție mare de vreo 4-5 metri, pe care era scris FND. Rapid a fost dărâmată. Am ocolit Universitatea și revenind spre Piața Palatului am auzit că studentul Edmond Nicolau din anul 5 la Politehnică (domiciliat pe str. Luterană 8) fusese urcat forțat din Piața Palatului în mașina cu nr. 18.226 (a Societății Gaz și Electricitate) și dus într-o direcție necunoscută.

Mai târziu, în jurul orei 21 a fost deasemenea ridicat studentul Ioan Bărbuș (seful de cabinet al ministrului Virgil Solomon) pe când ieșea dintr-o tutungerie de pe str. Academiei și suit forțat în mașina cu nr. 17.080.

Grupul manifestațiilor, în majoritate tineret ajuns în fața Ministerului de Interne în dreptul intrării Onești și al Cabinetului Primului Ministru (generalul Rădescu) a început să cânte Trăiască Regele și Desteaptă-te Române, sacadând Regele și Patria-Rădescu și Ordinea (devenite sloganuri naționale de două luni.

Generarul N. Rădescu era în Birou cu procurorul Oreste Dobrotescu discutând asupra evenimentelor petrecute. A ieșit la fereastră și a salutat.

O mașină a venit dinspre str. Academiei și în dreptul grupului de manifestații a aprins farurile și s'a auzit o răpăială de mitralieră și strigăte de durere. Mașina a dispărut spre Statuia Carol. I s'a luat numărul 17.094. Procurorul Oreste Dobrotescu a coborât și a indentificat 16 răniți și doi morți, între care sentinela din post. Au sosit ambulanțele și a dat dispoziție ca militarul să fie

transportat la morga Spitalului militar. S'a făcut procese verbale și s'a ordonat analiza gloanțelor recuperate și a celor transportați la spital.

Expertizele făcute au dovedit că era vorba de gloanțe rusești ca și cele trase după amiaza în Cabinetul Primului Ministru.

Din marea mulțime am putut pe parcurs să identific: Herman Abramovici (comerțiant), Nicolae Albu (politist), Gheorghe Banu, Nicolae Băloiu (medicină umană), ION V. Bărbulescu (drept), Valeriu Basarabeanu (Acad. comercială), Gheorghe Boghicescu (inginer), Dumitru Bucuroiu (avocat), Costel Bugeanu (litere), Dumitru Bușneag (medicina veterinară), Nicolae Ciulea (santinela din post ucisă), Stere Cavachi (stud. litere), Grigore Chircă (rănit picior), Aurel Chirilă (student drept), Nicolae Chișu (stud. medicina veterinară), Costel Ciacu (litere), Victor Coconeți (drept), Angela Dima (rănită), Adam Dobrescu (cismă), Gică Dogaru (șofer rănit), Isps Dumitrache, Grigore Dumitrescu (Academie și drept), Sanda Dumitrescu (rănită), Ileana Dumitrescu (litere), Iulian Duță (drept), Panait Fieraru (operator cinematografic), Constantin Galben, Eugen Ghimicescu (Academia comercială), Ionel Ghionea (farmacie), Constantin Ionașcu (drept), Cicerone Ionitoiu (litere), Nicolae Iordan (muncitor Malaxa), Paul Iordăchescu (litere), Ion Jijie (politehnică), Vasile Jemna (med. Umană), Bazil Ladislau, Carol Leborix, Aurel Ludoșanu (Acad. comercială), Coriolan Lupuțiu (Med. veterinară), Nicolae Mălureanu (elev Sf. Sava), Victor Moș (Med. Veterinară), Naghi (Med. veterinară), Gigel Nistor (Medicina umană), Marcel Rădulescu (Med. umană), Victor Novac (Acad. comercială), Luiza Nica (rănită), Aurel Pârvescu (sofer), Stefan Pascu (asistent medical), Paul Păltânea (litere), Ștefan Piele (mecanic), Nicolae Pușcasu, Ion Robu (Academia comercială), Radu Radoslav (elev), Alex. Roșianu (laborant), Gheorghe Stănescu (croitor); Grigore Sidorovici, Ionuț Stoica (Politehnică), Voicu Ștefănescu, Mihai Tarția (Politehnică), Tara Bucur, Aristide Teică (Arta dramatică), I. Tohăneanu (litere), Nicolae Tomaziu (textile), Gică Vătăsoiu (med. umană),

Stefan Vătășescu (sergent jandarmi), Bela Vaida, Petre Velea și multi alții.

Procurorul a telefonat la Comandamentul sovietic să vină cineva la fața locului să vadă care este situația și în timp ce a venit un căpitan, au mai venit doi ruși să ridice pe Adriana Georgescu (șefa de cabinet a Primului Ministru) pentru că ar fi încuiat biroul lui Teohari Georgescu, dar fiind ocupată, a fost amânată pentru a doua zi. Într'adevăr a aranjat ca o echipă de la radio-difuziune să vină pentru înregistrarea la Jurnalul de ora 22 a unei declarații de 10 minute. Și generalul adresându-se Țării a spus printre altele:

"Cei fără neam și Dumnezeu au pornit să aprindă focul în țară și s'o înecă în sânge. O mână de inși conduși de doi venetici, Ana Pauker și unгурul Luca, caută prin teroare să supună neamul... AU tras și în Palatul Regal, două gloanțe pătrunzând și în cabinetul mareșalului Palatului. Au tras și în Prefectura Poliției Capitalei, au atacat și Palatul Ministerului de Interne, unde mă găseam, un glonț pătrunzând lângă masa mea de lucru. Acum trei sferturi de oră un grup ce manifesta simpatia de adeziune, a fost atacat cu focuri de armă dintr'o mașină și sunt 2 morți și 11 răniți... Peste tot unde armata a fost atacată, a tras numai în aer, în scop de intimidare..."

Pe la orele 23 un colonel rus cu mai mulți ofițeri a venit la Minister și i-au cerut generalului Rădescu să meargă la Comisia Aliată de control, de unde s'a întors la 1 noaptea. Printre altele a fost întrebat de ce a atacat-o pe Ana Pauker care e colonel în armata sovietică... (Toate scenele le-am relatat în amănunțime în volumul 2 Iuliu Maniu).

A doua zi dimineața radio Moscova a început atacuri furibunde contra lui Rădescu care a tras în poporul ce manifesta "liniștit", iar unul Brucan, scriind în Scânteia, îl caracteriza pe general ca "un discipol al lui Himmler", pe când Miron Constantinescu cerea

ca "Rădescu și banda lui să fie trimiși în fața Tribunalului Poporului".

Magistratul Florea Olteanu a fost singurul martor ocular autorizat care a făcut raport amănunțit și care cu toate presiunile făcute asupra lui a refuzat să-l modifice, fapt ce l-a costat cariera, fiind chiar ținută, pentru a fi impușcat, scăpând prin confuzia cu un altul, dar închisoare tot a făcut fără a i se fi găsit motiv.

Dela Ambasada sovietică se transmiteau minciuni grosolane, cum că liderii țărăniști și liberali au trecut la înarmarea membrilor partidelor lor și în fața acestui fapt Chivu Stoica (președintele Confederației Generale a Muncii) le-a comunicat că muncitorii cer să li se dea arme.

Scenariu continua pe 26 Februarie prin telegrama a 10 ofițeri adresată Regelui prin care se desolidarizau de discursurile generalului Rădescu, la care se adăuga protestul comunistilor din guvern și a celor opt academicieni. În același timp pe străzile Capitalei au început să circule tancuri rusești și camioane încărcate cu soldați ruși, iar la intrările în oraș se instituise control sever al "eliberatorului."

Mergând la Universitate, în fața ei am găsit trei ofițeri de cavalerie din Garda Regală, între care am recunoscut pe căp. Arisotel Săndulescu (fratele lui Amilcar care alesese pe Eroul Necunoscu) și care cu ochii înlăcrimați priveau spre statuia lui Mihai Viteazu. De la ei am aflat că regimentul de gardă fusese dezarmat de ruși și cu siguranță spuneau că și alte unități militare.

Era o situație tragică și derularea evenimentelor o vor confirma. Pătrășcanu insistase ca Regele să vină de la Sinaia pentru a primi pe membrii procomuniști din guvern, în audiență.

Și nu din întâmplare și-a făcut apariția la București, piaza rea care nu era altul decât Vâsinschi.

Ziarul Dreptatea fusese interzis de ruși pentru că făcuse o paralelă între evenimentele din 21 Ianuarie 1941 și cele din Feb. 1945.

Văsinchi Nici n-a voit să stea de vorbă cu reprezentantii Angliei și Americii din Comisia Aliată de Control și mergând la Rege a trătitușă strigând: "Eu sunt Yalta", după ce a fixat în ore termenul până la care să demisioneze guvernul Rădescu. După înmânarea demisionii, ^{Rădescu} pe plecat spre casă se unde și-a luat câteva lucrăsoare și după 2 ore a ajuns la Legația engleză unde a cerut azil, și a stat până în luna Mai 1945

Pe 1 Martie s'a interzis și apariția zirului liberal-Viitorul-
 Și în aceeași zi lumea intelectuală rămâne stupefiată de discursul lui Mihail Sadovean ținut la ARLUS. După ce fusese apropiatul asociației româno-germane și după 23 Aug. 1944 căuta o ocazie să fugă în apus, a fost întors, din drum, de un prieten care i-a spus că este posibilă reeadaptarea. Și a început-o pe 23 Noiembrie în Jurnalul de dimineață "reamintindu-și" :-Nu am avut și nu am nici o clipă vreo îndoială asupra declarațiilor care s-au făcut și care repetă că marii noștrii vecini nu se vor amesteca în treburile noastre interne...-Și acum, pe 1 Martie a găsit că e momentul să dea lovitura perorând despre "Lumina vine de la răsărit", ca răspuns la lovitura lui Văsinchi, obținând biletul gratuit de a vizita URSS-ul, unde "coboară cu emoție într'o lume nouă" și trece cu admirație pe lângă kremlin unde "unde se alege dreptatea popoarelor înfrățite..." Vorbește de parcă n'ar fi fost Sadoveanu întors din drum. Vom asista la mulți "întorși" din drum după 6 Martie, 1945.

După 6 Martie 1945 a început Calvarul poporului român, prin instaurarea guvernului Groza.

Tot atunci era asasinat generalul de armată Gheorghe Avramescu ridicat cu o zi mai înainte de la Comandamentul armatei din Cehoslovacia, iar familia și anturajul apropiat arestați și ei, erau "în drum spre URSS", pe când fata a fost omorâtă.

Maramureșeni în aceeași zi, după obiceiul din bătrâni au venit cu mic, cu mare, la podul de pe Iza pentru a se opune anexării la

U.R.S.S., plătind această îndrăzneală cu un mort, dar salvându-se.

În schimb a doua zi a sosit de la Moscova delegația cu trimisul special al lui Stalin (Sulmab Berezinsky care a înmănat Anei Pauker planul trienal cu cele zece porunci, printre care reforma agrară, abdicarea Regelui și suprimarea partidelor istorice, cu arestarea, uciderea și răpirea membrilor lor.

Partidul Național Tărănesc în Comunicatul adresat Tării spunea: "Fidel trecutului său, va lupta pentru libertate și democrație cu aceeași credință în programul și metodele sale democratice, și cu aceeași loialitate față de cei trei Aliati, făcând să triumfe liberă voință a națiunii, care nu acceptă acest Guvern, a cărui ideologie și metode sunt străine sufletului neamului..."

Pentru a acorda un oarecare credit guvernului impus, pe 13 Martie Vășinschi la Cluj într-o sesiune solemnă a anunțat că URSS-ul prin conducerea lui Stalin ne-a restituit Transilvania de Nord, și a urât mari și frumoase scese poporului român.

Și "succesele" au început. Pe 23 Martie s'a legiferat reforma agrară, Vasile Luca anunța "mai bine să arestăm 10 nevinovați" decât să scăpăm un bandit, Bădăraș l-a lăsat pe Iosif Chisinevski în locul lui la conducerea serviciilor secrete, s-au pus în funcție lagărele Caracal și Slobozia pentru că prin legea din 30 Martie se începea epurarea aparatului de stat, mareșalul Palatului își oferea serviciile direct lui Susaicov (președintele Comisiei Aliate de Control) și oportuniștii își vopseau cămășile și își reconsiderau credințele (dacă le-ar fi avut vreodată).

Un intelectual de marcă de la Iași, Gheorghe Călinescu, care în vara anului 1944 vroia să intre în PNT și i se spusese să mai aștepte puțin, acum da buzna spre FND, care avea centrala la București unde i-ar fi plăcut să vină și el cu catedra, iar când i s-a arătat prețul, a început să-l atace pe Maniu cu "foc" și a reușit, nu numai să ajungă, dar să-și facă și ziar în Capitală pe placul P.C.R.

Dar cea mai spectaculoasă și rapidă întoarcere a făcut-o Ministrul Sănătății și Asistenței din guvernul N. Rădescu, fost fruntaș

al Partidului Național Liberal, care s'a oferit să țină o conferință la Sindicatul Sanitare. Si a făcut-o de la tribuna încadrată cu două panouri mari, pe unul scria -Moarte lui Iuliu Maniu si PNT-ului-, iar pe celălalt -Moarte lui Dinu Brătianu si P.N.L-ului.

Printre elogiile aduse generalisimului și uneltelor lui cu care ne pricopsise, a afirmat o îndoielă:

"Nu mi-e teamă că în regimul comunist românii vor pierde instinctul național și vor dispărea ca popor conștient. Mie îmi este teamă că actualul regim comunist nu va avea suficientă voință și suficientă energie pentru a pedepsi cum trebuie să fie pedepsit aparatul de stat al burgheziei și clasa conducătoare exploatare."

A trăit și a văzut cum au fost batjocoriți și chiar omorâți colegii de partid și cei din universități. O fi fost multumit?

Ca la început de drum, regimul nu a uitat tineretul și a "întărit" oficiul universitar cu avocatul Ion Râșnic venit școlit cu trupele din Tudor Vladimirescu. Deasemenea întinerise și Ministerul de Interne unde Teohari Georgescu își luase doi studenți buni de mână (Bulz Gheorghe de la drept și Gorotcov Igor de la veterinară). Amândoi îmi fuseseră colegi de cămin, și buni progresiști, dar nu reușeau să progreseze în Căminul de la Venus.

Cam pe la Buna Vestire, într'o seară un coleg mai mare de la Istoria a plecat odată cu mine de la Facultate și pe drum am intrat prin Cișmigiu și a început să-mi vorbească dacă n-aș vrea să ocup un servici bine plătit, că el poate să-mi aranjeze, el fiind la Frontul plugarilor și are relații bune. Mi-a sugerat că pot avea și mână la dispoziție și pot fi trecut pe listele de deputați.

I-am spus că n-am vârsta de a fi deputat și nu sunt interesat de servicii care mi-ar răpi din timp. A răms mahnit că l-am refuzat și m-a rugat să mă mai gândesc. (Era Matei Gheorghe).

El a ajuns deputat, conferențiar universitar și după ce am ieșit din închisoare a trimis după mine ca să stăm de vorbă. Iar l-

am refuzat.

Dar revenind în 1945 spre sfârșitul lui Martie, într'o dimineață am fost trezit din somn de o fată care era în administrația căminului, ca să merg urgent la telefon.

Era o voce pe care n-am cunoscut-o, care mi-a spus: pleacă imediat vă vine Bulz să te aresteze. N'am recunoscut vocea și m-am corformat. Am mers în dormitor, în două minute m-am îmbrăcat și din culoar printr'o fereastră pe care am împins-o la loc, m-am pierdut în grădina imensă ce se întindea până aproape de Malmaison, pe Calea Plevnei. Încă nu se luminase bine de ziuă și mergând mi-am făcut planul îndreptându-mă spre Gara de Nord. Tramvaietele încă nu circulau, dar trenurile plecau. Era o posibilitate să te pierzi printre călătorii grăbiți. În sălile de așteptare mai erau unii care moțăiau și printre ei mi-am făcut și eu loc, gândind la mai multe planuri. Aveam un loc pentru noaptea la Școala de orbi din Vatra luminoasă, dar ziua bătea la ochi față de personalul de întreținere, care deși mă cunostea își putea pune întrebări.

M-am îndreptat spre Piața Romană, pe Nicolae Iorga nr. 56, unde aveam un coleg la drept care locuia cu chirie și în mare siguranță, dar locul era strâmt. Ne mai înghesuiseam noi.

Am ajuns i-am împărțășit necazul și desigur i-am spus că nu-l necăjesc, decât la mare nevoie. Răspunsul a fost oricând.

M-am dus la Clubul PNT pe Clemenceau și acolo am sondat terenul asigurându-mă că pot dormi pe mese liniștit, în biroul tineretului. Mai rămânea problema mesei și am aranjat-o prin doamna Madgearu la Cantina ACF din str. Popa Rusu, fără să apar pe tabel cu numele meu.

Problema cursurilor nu se punea fiindcă nu aveam frecvența obligatorie la nici una din facultățile pe care le urmaș, iar la Istorie și Geografie mă cunoșteau toți profesorii de băiat bun.